

[N. Chr. Christensen.]

ster, fordi han har fremsat et lovforslag, der yderligere ville give 10 mill. kr. til kommunerne og til amterne til drift af sygehuse, men jeg synes jo nok, den højtærede minister var lidt karrig med det beløb, der skulle stilles til rådighed, og vi kan derfor kun med tilfredshed se på, at det ved lovforslagets behandling i landstinget lykkedes at få beløbet sat yderligere op, med 5—6 mill. kr. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi havde ønsket endnu større beløb overdraget dertil, og at vi kunne have ønsket, at dette forhold var blevet behandlet i et udvalg her i folketinget; men af hensyn til den behandling, der har fundet sted i landstinget, og af hensyn til at vi skal være færdige med arbejdet, skal vi afstå fra dette ønske, idet vi dog samtidig minder ministeren om bestemmelsen om, at loven skal revideres *senest* i samlingen 1953—1954; vi mener, at en revision utvivlsomt vil blive nødvendig på et tidligere tidspunkt. Der er desværre ingen udsigt til, at de udgifter, som lægges over på de amtskommuner og kommuner, der har sygehuse, bliver mindsket i den kommende tid, og vi vil derfor henstille, at ministeren, hvis det viser sig, at denne tilgiftsstigning — hvad vi desværre tror er tilfældet — fortsætter, da på et tidligere tidspunkt tager loven op til revision.

Med disse udtalelser skal jeg anbefale vedtagelsen af lovforslaget og samtidig anbefale vedtagelsen af lovforslaget om ændring af loven om bekæmpelse af kønssygdomme, der jo drejer sig om tekniske ændringer, som skal foretages som følge af lovforslaget om sygehusvæsenet.

Hans Thyge Jacobsen: Også fra vort partis side kan vi give tilslutning til lovforslaget om sygehusvæsenet, som det her foreligger i den af landstinget vedtagne form.

Jeg ønsker at gøre en bemærkning angående de stigende, de stedse stigende udgifter til sygehusvæsenet. Alle er klar over, at man her står overfor et forhold, der må påkalde opmærksomhed, og som må under observation. Alle er klar over, at alt, hvad der på nogen mulig måde kan gøres for at bringe disse meget store udgifter til ikke mere at stige så formidabelt og så ustandseligt, må gøres. Jeg kan fuldstændig tilslutte mig det ærede medlem hr. M. Larsens tanke om, at der blev foretaget en undersøgelse af folk med økonomisk indsigt. Det er jo selvfølgelig, at enhver overlæge og enhver sygehuslæge ønsker de bedst mulige forhold at arbejde under. Det er der ikke noget at sige

til. Men det er jo ikke umiddelbart givet, at den lægeuddannede også har økonomisk indsigt i et sådant omfang, at en rationalisering kan muliggøres, så derfor tror jeg, det ærede medlem hr. M. Larsen har ret i, at nedsættelsen af et udvalg, bestående af folk, der har økonomisk uddannelse og økonomisk indsigt, ville være en god foranstaltning.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen nævnte forskellige faktorer, som er årsag til de stærke stigninger. Jeg er enig med det ærede medlem, men han glemte en faktor, som jeg gerne vil sige et par ord om, og det er, hvad jeg vil kalde indlæggelsesmanien. Den findes for det første hos nogle læger — jeg siger ikke, at alle praktiserende læger har den, måske er det et lille mindretal, men der er praktiserende læger, der har indlæggelsesmani. Der er praktiserende læger her i landet, hvis hele gerning består i at suse rundt i en bil og skrive indlæggelsessedler. Det er en meget nem måde at være læge på, meget nem. Denne form for lægekunst behøver man i og for sig ikke at have lægevidenskabelig embeds eksamen for at udøve. Der findes den slags praktiserende læger, og jeg tror nok, at man fra lægeside burde have denne type under en vis observation.

Men der er også en udbredt indlæggelsesmani i befolkningen. Der er ingen, der vil ligge syg hjemme mere. For de mindste lidelser vil man indlægges på sygehus. Der var en glarmester ude hos os, der faldt ned og brækkede et ben, og så kom han selvfølgelig øjeblikkelig på hospitalet —, i gamle dage lå man hjemme med sine brækkede ben. Men nu syntes han, det havde været så dejligt at ligge der, så da han var kommet hjem og var kommet i arbejde igen, sprang han ned med vilje og brækkede benet igen for at komme på hospitalet. Til hans praktiserende læges ros skal det dog siges, at den gik ikke; da det var anden gang, fik han lov at ligge hjemme. Men der er i vide kredse i befolkningen en besynderlig mani for det, såsnart man bliver syg, selvom det er ganske almindelige og ufarlige tilfælde, at komme på sygehuset. Jeg kan godt se, at der for mange mennesker er vanskeligheder ved at ligge syg hjemme, men der er dog en grøft på begge sider af vejen. Det er jo vidunderligt at ligge på hospitalet, det er som at komme i paradiset i vore dage, med al den omsorg, som der bliver vist en.

Jo, indlæggelsesmanien er også en faktor, som i allerhøjeste grad medvirker til at bringe sygehusudgifterne ind i denne eksorbitante stigning. Derfor hilser jeg med stor